

ДОБРИ НЕМИРОВ СВОБОДА И ХЛЯБ

chitanka.info

Раснах като птичка божия — волен, безгрижен, радостен. Не се питах отгде иде хлябът в къщи, отгде извира нашата бедна гозбица. Баща ми се тъй губеше — от ранна сутрин до късна вечер по работа, че аз едва ли не му бях забравил лицето. За мене никой не мислеше.

Грижите на моите родители бяха тъй големи, че не им оставаше време да помислят за мене.

Така аз отрано изучих улиците на нашия град и отрано измерих ширината на полетата и пасбищата. Хубаво се живееше така — легнал по гръб на поляната, с очи, обърнати към гордите бели облаци, които като бързи кервани пътуваха по лазура към далечните морета. Лежах, гледах и си пеех песнички, които бяха меки като облаците, цветисти като поляните и мелодични като песните на ветреца.

Но един ден баща ми ме заведе в една общарница и каза:

— Стига си измервал улиците и полетата! Време е да понаучиш и ти нещо.

Така аз хлътнах в общарницата на бай Петра и задълго останах там, за да уча занаят.

Но колкото по-мъчна ми се виждаше работата, колкото по-дълго стоях пред тезгяхчето, толкова по-мила ми ставаше изгубената свобода. Аз чуках върху стъпалото на стара обувка, а пред очите ми се разгръщаха изоставените ливади, воденичката на дядо Нестор, бостаните с цъфналите зелки и безспирните игри с другарите. Всичко преживяно се повтаряше стотици пъти пред очите ми, растеше, ставаше тежко, грамадно и тъй натежаваше в душата ми, като че с това изплащах стари грехове.

— Не, не, не мога! Зове ме изгубената свобода, която ми даваше време да пея, да играя, да скачам.

О, чудо се извършваше в душата ми! Как всичко ставаше все по-скъпо и по-важно! Тревицата е по-зелена и по-сочна, облаците тъй многообразни и плътни, улиците толкова хубави с тия весели деца по тях!...

Искам да хвърля чука, да разсипя тия омразни клечки и да се махна оттука. Но аз знаех, че не бива да се бяга. Господарят ми каза, че всички хора с труд вадели хляба си — така и аз трябвало да правя.

Но някакво чудо се извършваше с мене. Когато вечер се прибирах от работа, майка ми ме гледаше тъй, както никога не ме е

гледала. Сега тя ме обичаше повече от всички, даваше ми предно място на софрата и говореше с мене като с голям.

Един ден работих дълго. Имаше работа и трябваше да се върна късно през нощта. Когато влязох в къщи, майка ми загрижено ме посрещна:

— Днес нищо не сготвих, Дочко — ми каза тя. — Нямаме нито петаче в къщи. Затуй ще хапнеш само хлебец... Пък утре, бог е добър.

— Нищо, мамо, дай хляб! — рекох аз и сграбчих комата. О, аз бях така огладнял, че хлябът ми се виждаше по-сладък и от симид!

Аз млясках и весело поглеждах комата си. Страх ме беше да не се свърши скоро.

Толкова дни да ядеш и да не си усещал, че хлябът е тъй сладък!... Не, дори да имаше гозба, аз не щях да взема от нея, за да не изгубя тая чудна сладост на хляба.

— Хубав ли е хлябът, Дочко? — попита ме майка ми, доволна, че ям тъй сладко.

— О, мамо, никога не съм ял такъв хляб!

— Тъй е, синко. Когато човек вади хляба си с труд и пот, той е сладък, вкусен!

И аз разбрах, че хлябът ми беше тъй сладък, както сладък ми се виждаше свободният неделен ден... защото той ми беше едничък за през цялата седмица.

„Тежко му, мислех аз, който не се труди, защото той не знае сладостта нито на хляба, нито на свободата“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.